

[Kai Moltke.]

med at udsende cirkulærer, som er i modstrid med endnu gældende lov her i landet. Man kan ikke henvise til, at der står det modsatte i boligforliget, for selv boligforligets parter har vel ikke forpligtet sig til ikke at overholde de mest elementære former for dansk lovgivning. Derfor kunne man såmænd ganske roligt have ventet med cirkulæret af 12. december 1966, indtil man havde fået ændret loven, sådan som det nu vil ske gennem det lovforslag, der rimeligvis skal til behandling her i næste uge. Hvilken mulighed havde man da haft, hvis man havde haft lidt mere tålmodighed med hensyn til driftstilskuddene? Man kunne ved en elastisk graduering i alle tilfælde have holdt huslejen i det sociale byggeri inden for rammerne af lejeværdien ved den vurdering, som vi i forvejen mener ikke hører hjemme dér.

Så meget om den side om sagen. Jeg er for mit vedkommende ganske udpræget modstander af, at man går over vurderingslejen i det sociale byggeri, ligesom jeg er imod, at man anvender hele metoden her. Det er altså denne kombinerede metode, jeg er imod; på den ene side vurdering, på den anden side bibeholdelse af den omkostningsbestemte leje, som peger opad over vurderingen. Vi har jo i forvejen fået en henvendelse fra Fællesorganisationen for almennyttige danske Boligselskaber, som siger, at hvis man fastholder klausulen om aflevering af 70 pct. af lejeforskellen til landsbyggefonden, vil det blive ganske umuligt at holde sig inden for vurderingens rammer, og derfor anmoder man om dispensation.

Så lige et par ord om hævelsen af statslånsrenten i de sociale boligselskaber. Jeg har i og for sig ikke noget imod, at man regulerer statslånsrenten, hvis man regulerer den alle vegne, regulerer den som et boligudgiftsudlignende fænomen; men jeg har noget imod det, når man alene praktiserer det i de sociale boligselskaber. For hvad betyder denne forhøjelse af statslånsrenten her? Den betyder faktisk, at man flytter 22 mill. kr. fra landsbyggefonden over i Hypotekbanken til anvendelse til andre formål på det almindelige budget. Det er altså en beskæring af landsbyggefonden. Hvorfor er vi imod, at man gennem husleje-

forhøjelser, foreskrevet af staten, i særlig grad beskatter beboerne i de sociale boligselskaber gennem denne udligning? Det er vi, fordi der i virkeligheden er tale om en afgift, som ensidigt pålægges landets mindre- og mindstbemidlede. Jeg vil indrømme, at der også er kommet en del andre mennesker ind i det sociale byggeri igennem de senere år, men hovedmassen af dem, der bor i socialt byggeri, er dog mindre- og mindstbemidlede. Jeg kunne forstå det, hvis man f. eks. gennem en kapitalvindingsskat eller gennem forhøjelse af lejeværdien af bolig i visse parcelhuse inddrog visse beløb, så ville der da være fornuft i tingene; men det er igen noget af det, der er blokeret igennem boligforliget, for man kan kun bevæge sig inden for rammerne af den kvarte procents stigning, der er aftalt, og kan derfor ikke komme til noget fornuftigt resultat. Jeg kunne også forstå det, hvis man skaffede midler ved at inddrage en del af fortjenesten på de parcelhuse, hvis opførelsessum staten i sin tid har betalt over halvdelen af; så kunne vi da snakke om tingene. Men det afgørende ved hele denne lovgivning er, at det er bluff, at det er et fata morgana, når man sammenligner med de indledende bemærkninger, som boligministeren kom med, da han redegjorde for boligforliget her i tinget. Man vil kunne slå op på denne redegørelse og se, at om ikke i løbet af 8 år, så dog måske i løbet af den dobbelte periode skulle man gennem landsbyggefonden være i stand til at finansiere tredjeprioriteten for de 12.000 lejligheder, som er kvotaen for, hvad der skulle opføres årligt af socialt byggeri gennem rentesikringsloven.

Det er jo godt, når man har mulighed for at kontrollere tingene på stedet, og det har vi jo haft i folketingets boligudvalg. Da vi havde besøg af repræsentanter for Fællesorganisationen for almennyttige danske Boligselskaber og rettede det spørgsmål til dem: hvordan ser det ud med mulighederne for selvfinansiering efter en 8-årig og efter en 16-årig periode? svarede deres ordfører klart og rent ud, at han meget nødig ville komme med profetier om, hvordan der så ud her i landet om 16 år, men han ville regne med, at man efter 8 års perioden ville stå over for 2 faktorer: skellet mellem lejen i det nye og gamle byggeri ville være bredere